

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 09 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, în privința inculpatului

Sîrbu Nicolae XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>20.01.2020 – 09.03.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>21.04.2019 – 02.06.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>11.08.2020 – 28.10.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 09 martie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Sîrbu Nicolae a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 130 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Potrivit art. 84 alin. Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Strășeni din 26.12.2019, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Instanța de fond a constatat că la 20 decembrie 2019, aproximativ ora 03.00, inculpatul Sîrbu N., având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin forțarea geamului, a pătruns în sediul oficiului de reparație a electrocasnicelor situat în XXXXXX, XXXXXX XXXXXXXX, care aparține lui Radu V., de unde a sustras un laptop de model „Dell” la prețul de 1500 lei și 3 hard diskuri la prețul pentru o unitate

de 900 lei, în total 2700 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 4200 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina în săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza urmăririi penale.

În baza acestor probe, instanța a considerat ca fiind dovedită integral vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile pe art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de circumstanțele ce îl caracterizează pe inculpat, precum și de faptul că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind recunoașterea vinovăției și căința sinceră, concluzionând ca fiind rezonabilă și oportună aplicarea în privința acestuia a pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, în condițiile aplicării prescripțiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și art. 84 alin. (4) Cod penal, or, prin sentința Judecătorei Strășeni din 26.12.2019 acesta a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal la 220 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

3. Procurorul în Procuratura raionului Strășeni, Alexandra Cotun, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat pe art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal la 2 ani și 8 luni închisoare, iar în baza art. 85 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 9 luni închisoare, cu executare.

Apelanta a invocat că instanța de fond incorect i-a stabilit inculpatului pedeapsa cu 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității, or, acesta a comis cu intenție, o infracțiune mai puțin gravă, care se pedepsește cu închisoare de până la 4 ani, și, cu toate că a recunoscut vina, urma a-i fi stabilită o pedeapsă mai aspră pentru a curma încrederea infractorului că va fi blând pedepsit.

Totodată, instanța de fond a omis că inculpatul nu este la prima abatere, anterior în privința acestuia fiind pornite 3 cauze penale în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, care au fost conexe într-o singură procedură, iar prin sentința din 26.12.2019 a fost condamnat la 220 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și după comiterea acestor infracțiuni, el nu și-a făcut concluziile necesare și din nou a comis cu intenție o infracțiune.

Mai mult, inculpatul se caracterizează negativ, nu este încadrat în câmpul muncii, nu este căsătorit, nu are copii minori la întreținere, nu au fost constatate circumstanțe atenuante și agravante, împrejurări care demonstrează că corectarea lui și atingerea scopului legii penale este posibilă doar prin privare de libertate.

Or, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și altor persoane.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 67, 75, 84 alin. (4) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de

procedură penală, inculpatul beneficiind de reducerea cu 1/3 a limitei minime de pedeapsă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Astfel, sentința cuprinde datele privind persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, la stabilirea căreia instanța a ținut cont de faptul că acesta a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina și a manifestat o căință activă față de fapta comisă.

Conform art. 75 alin. (2) Cod penal o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Or, în prezența circumstanțelor atenuante stabilite, sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, care justifică aplicarea unei pedepse penale mai blânde decât închisoare, prevăzute în sancțiunea articolului 186 alin. (2), lit. c) și d) Cod penal, fiind oportună și rezonabilă aplicarea pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, care va asigura atingerea scopului prevăzut la articolul 61 alin. (2) Cod penal.

Deci, nu există temeii pentru înăsprirea pedepsei și stabilirea față de inculpat a pedepsei cu închisoare, de vreme ce sancțiunea articolului incriminat prevede și pedeapsa alternativă – munca neremunerată în folosul comunității.

Totodată, la stabilirea pedepsei corect au fost aplicate prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, iar pedeapsa aplicată inculpatului este în limitele prevăzute de lege, motivarea soluției fiind în acord cu dispozitivul sentinței.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanțele au omis că inculpatul nu este la prima abatere de la lege, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, iar sancțiunea aplicată sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității s-a dovedit a fi inoportună și inefficientă, care nu a dus la curmarea ulterioarelor fapte ilegale, fiind inexplicabilă soluția instanței de a-i stabili din nou, o astfel de pedeapsă.

Totodată, instanțele de fond și de apel au negat scopul prevăzut la art. 61 Cod penal, de restabilire a echității sociale de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni or, prin pedeapsa nemotivat de blândă aplicată inculpatului se dovedește insuficiența măsurilor întreprinse de stat în apărarea cetățenilor săi.

Mai mult, se atestă și eroarea instanței de fond la numirea pedepsei prin cumul de sentințe, care, făcând trimitere la art. 84 Cod penal, nu a specificat alineatul normei penale, ce duce la o confuzie și poate crea impedimente la punerea în executare a sentinței, iar instanța de apel nu a corectat eroarea admisă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, în cazul în care în rechizitoriu este indicat că „*circumstanțe care agravează răspunderea... nu au fost stabilite*”, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (4) Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității. Dacă, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, pedeapsa se stabilește conform prevederilor art. 84 alin.(1)–(3) Cod penal.

Astfel, în cazul în care circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, cauza a fost examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, nu avea antecedente penale la data comiterii infracțiunii, iar sancțiunea art. 186 alin. (2), lit. c) și d) Cod penal prevede pedepse alternative, instanțele întemeiat au concluzionat că corectarea și reeducarea lui este posibilă cu aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-a aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 09 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, în privința inculpatului Sîrbu Nicolae XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 20 noiembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun